

рото стъпало на владишкия тронъ. Поповетъ прѣкъснахъ пѣнието и черквата се смълча.

Учителтъ, твърдѣ развълнуванъ, съ погледъ къмъ покойницата, захванъ съ якъ, по растреперанъ гласъ:

„Братя и сестри!“

Но тозъ часъ той биде принуденъ да се прѣкъсне. При вратата ставаше нѣщо извънредно. Тълпата се тамъ затика и зашурѣ смутено; чу се разбъркано шушукание, послѣ — улашени гласове. Това смущение се прѣдаде насамъ и скоро достигна до прѣднитѣ редове, около носилото съ покойницата. Настанъ страшно смущение и хаосъ.

— Иджтъ! викахъ едни.

— Одеде мале, иджтъ! пишѣхъ татъкъ женски гласове.

— Кой иде, бре? обадихъ се мъже изъ вѣтрѣ отъ черквата.

— Турцитѣ! турцитѣ!

Настанъ паника: писѣкъ и вайкане и разбъркани гласове изпълнихъ божия домъ. Народътъ се растича, като исплашено стадо, безъ да знае кждѣ да се скрие. Образува се голѣмъ купъ около чорбаджи Юрдана и Стефчова. Като влиятелни прѣдъ турцитѣ, сѣки мислѣше да намѣри защита при тѣхъ и да бжде пощаденъ заедно съ тѣхъ... Но голѣмата частъ отъ народа въ лудъ страхъ кръстосваше черквата, бѣгаше, връщаше се, крещѣше. Младитѣ жени пишѣхъ и падахъ примрѣли, безъ да имъ подаде нѣкой помощъ; нѣколко бабички грухнахъ на стъпалата на олтаря и бидохъ стѣпкани. Безуменъ уплахъ бѣ исписанъ по лицата; на мнозина бѣхъ по-бѣли и по-мртвешки отъ Лалкиното.

Само единъ Кандовъ остояше съвсѣмъ безучастенъ къмъ всичко, що ставаше на около му. Той съ скопчени рѣцѣ стоеше неподвиженъ при носилото и гледаше тжжно покойницата.

Въ това врѣме чу се гласа на Соколова отъ галерията:

— Не плашете се, нѣма нищо!